

„Роња, разбојничка кћи“, Астрид Линдгрен

Разбојнички живот – пун авантура, изненађења и промена

Књигу „Роња, разбојничка кћи“ сам добила на поклон од маме за Материце. Занимљиво је што сам ту књигу добила баш за тај празник, јер на самом почетку приче, мама Лувис рађа бебу Роњу. То је тако чудно испало.

Упомоћ! Плашим се почетка књиге! Ваљда су Материце дан за срећу, а не за страх од књиге. Јој, једва избацујем тај страх из главе док читам о злим харпијама које лебде на небу, о олуји у шуми и грому који је ударио у Матисову тврђаву и направио велику провалију.

Матис, Роњин отац, главни је међу разбојницима и због тога се стално хвали, нарочито пред својом ћерком. Мислим да то ради зато што очекује од Роње да и она постане разбојничка вођа, када порасте. Међутим, Роња то не жели и ја се слажем са њом. Матис је склон викању и грубости, али када разговара са Роњом, он је јако нежан... Осим када сазна да су Роња и Бирк постали тако блиски пријатељи да су се назвали сестром и братом. Е, то је баш „чупаво“.

Бирк је син Борке, вође друге разбојничке банде и велики Матисов супарник и непријатељ. Нешто најлепше у овој књизи ми је то што су, без обзира на своје очеве, Роња и Бирк остварили другарство и на крају су чак помирили своје родитеље и остале разбојнике. Успели су и да им докажу да треба да се удруже. То показује да деца могу да буду паметнија од својих родитеља.

Роња и Бирк су радили много тога доброг, једно за друго, као и за животиње у шуми. Ипак, било ми је жао када су побегли од својих кућа и родитеља у шуму, у Медвеђу пећину, мада их разумем, јер нико не би волео да трпи грдњу разбојника.

Буп – зачуло се када сам затворила књигу. Тад сам се загледала у Роњу на насловној страни и била ми је веома лепа, за разлику од Бирка на задњој корици. Он ми се ту није допао. Мислим – како би дечаци другачије изгледали? Тако би бар Роња рекла на почетку приче, да је у присуству дечака. Ипак, и та грубост се код Роње променила, као што се све лоше у причи до краја мењало набоље.

И моја мама је прочитала књигу „Роња, разбојничка кћи“. Одушевљена је, као и ја. Рекла ми је да јој се допао завршетак приче, зато што су деца одлучила да не наставе лошим путем својих очева, разбојника, већ да постану поштени и добри људи.

„Роња, разбојничка кћи“, Астрид Линдгрен

Другарство Роње и Бирка

